

Борисав Станковић

„Ништа ми није, здрав сам, а – болан! Болан од самога себе. Болан што сам жив. “

„Коштана“, Борисав Станковић

Борисав Станковић је рођен 31. марта 1876. у Врању. Био је српски књижевник, који се највише истакао као приповедач, романијер и драматичар.

Рано је остао без родитеља због чега је одрастао уз баку и њене приче о стрим временима. После гимназијског школовања у Врању и Нишу, завршио је права у Београду. Радио је као државни чиновник. Његов приповедачки таленат уочен је са објављивањем приповедака **„Божји људи“** и **„Стари дани“ (1902)**. Најзначајнија Станковићева дела су: **„Коштана“ (1905)**, **„Покојникова жена“ (1907)**, **„Нечиста крв“ (1910)** и **„Газда Младен“ (1928)**. Драма **„Коштана“** била је нарочито популарна на позоришним сценама у Србији, а снимљено је и неколико филмова.

Роман **„Нечиста крв“** оцењује се као ремек-дело српске књижевности. Феномен трагичног и феномен жртве у **„Нечистој крви“** и **„Газда Младену“** уочљив је у оба романа. Ова два романа сматрају се комплементарним, у њима се паралелно одиграва убијање духовног живота једне жене и једног мушкарца, дакле човека. То су књиге о осујећењу, о неиспуњености потенцијала ране младости, о немогућности да се живи у складу са сопственим прохтевима и надама. Станковић у своје дело и у своје личности уноси лично себе, једно јако носталгично осећање живота, плаховиту страст и болну чежњу. Међу свима српским приповедачима нико није био поетичнији, нико није био такав потпун импресионист. Бора Станковић је, како је то лепо рекао Јован Дучић **“песник љубави и витез срца“**.

Борисав Станковић је престао да пише након рата. Трауме из рата су веома утицале на њега. Повукао у себе, престао да ствара и умро, 1927. године у Београду.